

Faize Özdemirciler

(Larnaka, 1964 -)

Larnaka ilçesine bağlı Boęaziçi köyünde dünyaya geldi. 1982 yılında Magosa Cambulat Lisesi'ni, 1987de ise İstanbul Üniversitesi'nde İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdi. Öğreniminden sonra İstanbul'da kalıp türlü kuruluşların çe-

virmenlik gibi işlerinde çalışmaya başladı.

İstanbul ve Kıbrıs basınında şiir ve yazıları görülmektedir.

Eserleri: *Yitik Manzaralar* (şiir), Pygmalon Yayınları: 2, Lefkoşa, 1994.

LOŞ SEVDALARIN FOTOĞRAFLARI
(*Yitik Manzaralar, 1991, 113. s.*)

Karanfilleri tokatlar gibi eserdî rüzgâr
bir ses yükselirdi çiçeksiz pancurlardan
utanmadan ağlardı kadınlar
utanmadan erkekler
loş sevdalar gibi şimdi o eski fotoğraflar
babamın annemin saçlarını okşadığı
annemin cümbüş eşliğinde şarkılar söylediği
ya da ne bileyim...
üzümlerin ayak altında ezildiği şaraplı zamanlar
netleşir, tek kare içinde büyür
sarı öldürür beni bu onlarsız akşamlar
yırtarım Temmuz'a ait yazdığım her şeyi
utanır ağlamaz kadınlar
utanır erkekler
belli belirsizdir gözbebekleri
öyle bir gülmek zamanı ki şimdi kendi halimize
yanar çocukluğumun yarım kalmış bütün filmleri

SEN GİTTİN! SESİN ELLERİN VE
DUYAMADIĞIM DÜŞÜNCEN
(*Yitik Manzaraları, 1994, 114. s.*)

Sen gittin! sesin, ellerin ve doyamadığım düşüncen
bir kırgınlık bıraktın sokağın ucunda boşaltılmakla
tehdit edildi bir ev şiirlerimin doğduğu büyüdüğü
odalar boşuna açıldı musluklar boşuna kapandı
suyun sesi hoş gelirdi uzaktan

sen gittin! sesin, ellerin ve doyamadığım düşüncen
telefonun bir köşesine çekilmiş teslim bayrağı
kırmızı seslerin ürküttüğü serçeyi
banşa çağırdı sen giderken
bir sarhoşluk kaldı şiirin ve Kıbrıs Meselesi'nin
konuşulduğu masalarda
bir paket sigara... anason kokusu
ve uzak bir fasıl sesi kulaklarımda

doyamadığım düşüncenle, sesinle ve ellerinle gittin!
yürek mi kaldı o eski kasabalara taşınmaya?
bir çocukluk özlemi şimdi bir küçük yalnızlık
masalarda

isyanlar suzidil makamında söylenir isyandır o
kadının haykırdığı beyaz camın ardında rüzgârın
bile dili sürçüyor gülüm hiç sorma şimdi gidişini
söylüyor özenle dizilmiş yaseminler ve
Ada'da zorla yetiştirilen begonya

ESKİ BİR KONAKTA SOHBET
(*Yitik Manzaralar, 1994, 115-116. ss.*)

Sen gittin... O gitti... öteki
bire bir çıktınız kapımdan
ki o kapı pişmanlıklara açılmazdı
yalnızdım! Lefkoşa'da!
avcıların uğramadığı bir meyhanede
tek başıma

şarkılar yanlış aktı dilimden
makamlarım felce uğradı
sustu kayboldu sözcüklerim
onlar sen'din ve yoksun sen

yanlış anlattım kendimi sana ey eski konak!
ilk durağım aşk dedim... yalan!
ilk durağım mermilerin delik deşik ettiği
kan kırmızı bir portakal
Zeynel Abidin cümbüş
Çile Bülbülüm Çile'yi dinleyen
bir garip çocuk
ilk durağım o Yedi Tepeli şehirde
eski sevdaların izlerini taşıyan
o tarihi koruluk

aşk sözcüğüne gerek yok
göndermeler yapmak için bir aşk hikâyesine
kelebek desem... ada desem... Aphrodite desem
bir hüznün devrimi yaşanacak belki
hüznün ve aşın unutulduğu bu yerde
fal bakar gibi okumuşum şiirimi:
bir durak varmış önümde
bir değil, on değil yüzlerce yol
hangisinde yürüsem hangisinde?
solmayan arzulu bir karanfil varmış, barış varmış
ve bir kitap yazılmış yüzyıllar önce
o kitapta, altın çocukların oynadığı bir oyuncakmış
bir yer varmış ve orda beni
bir değil, on değil yüzlerce felâket
yüzlerce şiir bekliyormuş

Lefkam işli bir yastıkta uyandım
Kız Kulesi'nin işi neymiş şiirimde
hayat hikâyemden başlasam ne çıkar şimdi
sen o konağa hiç gelmedin
o kapıdan hiç girmedin ki
sorma bu şiirin neden yazıldığını
yalnızdım işte! Lefkoşa'da!
senin ve avcılarının hiç uğramadığı bir meyhanede
tek başıma!

hadi gel! beni, şiirimi ve gözlerimi
benim yerime sen anlat onlara

